

REVOLUCIÓ X

Dilluns, 20 d'octubre

Tinc moltes funcions. Els antics romans em van assignar el paper de representar el número 10 a la seva numeració; els anglosaxons, especialment els nord-americans, m'utilitzen com a sigla visual al final de les seves cartes per enviar petons; també soc una lletra d'alguns alfabetos, com per exemple el grec, el ciríl·lic, i el llatí, i formo part de paraules tan excèntriques com *baixkir*, *doxògraf*, *catxutxa*, *maxil·lípede...*; de vegades també soc emprada per assenyalar una multiplicació, o per marcar que un alumne no ha executat correctament un exercici. Tot això està molt bé, però hi ha un dels meus càrrecs que no suporto. No m'agrada formar part dels polinomis, ni de les equacions, ni de res on no tingui un paper propi. És a dir, no m'agrada fer de substituta.

Pels romans soc el número 10, pels americans soc un petó... però en el llenguatge algebraic no soc res, tan sols una incògnita o una variable, vaja, una suplent. I això, a mi, no em fa gens de gràcia, jo vull ser alguna cosa, tenir un rol que sigui meu i només meu. Tanmateix, substituir altres nombres, NO M'AGRADA. De fet, a qui li agrada fer de substitut?

És com quan ets un professor i n'has de substituir un altre. Arribes al centre, tot és nou, els alumnes et comencen a prendre el pèl per veure si aconseguen estalviar-se aquell treball que havien de fer, i quan ja fa uns dies que ets allà i t'has començat a adaptar al funcionament del lloc, resulta que la persona que estaves substituint ja està recuperada, i t'envien a un altre indret on has de començar altra vegada de nou. I així successivament...

Doncs a mi em passa alguna cosa similar... Haig de suplir certs nombres en certes expressions. Bàsicament, la meva feina consisteix a col·locar-me al lloc on hi hauria d'anar un número, i esperar que aquest número sigui descobert o bé que me'n vingui a fer fora. Tal qual.

De vegades formo part de polinomis, de vegades d'equacions i de vegades de funcions. Tot depèn dels companys que tinc i de les seves idees i els seus objectius.

Mireu, si us he de dir la veritat, qui em cau pitjor són les equacions, perquè m'anomenen *incògnita* i a més em fan marejar. Quan comença aquell procés que elles en diuen *resolució de la igualtat algebraica*, semblo boja. Que si m'he d'ajuntar amb totes les còpies de mi mateixa que tenen el mateix exponent, i ja em veus allà esquivant cada terme per trobar a qui estic buscant; que si resulta que es volen factoritzar i he d'anar entrant i sortint dels parèntesis; i bla, bla, bla... I quan me n'adono, ja m'han deixat ben soleta i aïllada en una banda del senyor igual i em diuen que ja puc tocar el dos.

Els polinomis i les funcions tampoc és que em caiguin especialment bé, però com a mínim no em fastiguegen fent-me anar amunt i avall. En aquests grups no estic substituint a ningú en concret, sinó que represento tothom que vulgui ocupar el meu lloc. Perquè us en feu una idea, jo estic allà perquè l'espai no quedi buit mentre no hi ha cap xifra, però quan n'arriba alguna, em fa fora.

Com ja podeu veure, els meus càrrecs als països matemàtics són un fàstic, i m'entendreu quan us dic que N'ESTIC FARTA! Semblo una pilota de ping-pong: d'aquí cap allà i d'allà cap a més enllà. No em puc estar més d'uns minuts enlloc, no puc aconseguir un treball estable... i estic decidida a posar fi a aquesta injustícia, no sé com, però estic decididíssima!

Dilluns, 28 d'octubre

Ahir era diumenge. Els diumenges aquí, al país "Matemàtiques 4t d'ESO", són dies festius, ja que ningú ens reclama ni ens fa servir. Crec que no a tots els continents passa igual... Em sembla, per exemple, que els habitants del continent de literatura no tenen cap jornada de festa, perquè són llegits cada dia de la setmana, (ja veus quina merda, pobrets)... Però tant és, això tant és! La qüestió és que jo ahir tenia festa. I vaig aprofitar el dia al cent per cent.

Em vaig aixecar aviat i un cop esmorzada i vestida amb la meva millor roba (que per si us interessa, és la *Times New Roman*, perquè em fa veure més formal), vaig iniciar la meva ruta. El meu objectiu principal era trobar aliats, perquè jo sola no tenia prou poder per revoltar-me...

Al final del dia havia aconseguit crear dues aliances, una amb el senyor 0 i una altra amb les barres verticals de valor absolut. No havien estat unes negociacions gens fàcils, atès que moltes xifres s'havien negat a ajudar-me. Però bé, això tant era, perquè creia que les unions que havia creat eren les més eficaces per fer una revolució. De fet, val més pocs i ben avinguts!

Avui ha estat un dia bastant normal, però. He fet estada en un munt d'expressions algebraiques durant la jornada, des de polinomis que s'havien de factoritzar amb una regla que es deia *Regla de Rutini*, o alguna cosa per l'estil, fins a funcions on jo feia de variable independent (com sempre...). Però això s'ha acabat! Aquesta nit comença l'aixecament! Quines ganes que en tinc...

Divendres 1 de novembre

Reno! Aquesta setmana ha estat molt intensa! I quan dic molt, és molt, eh! Sort que avui és Tots Sants i tinc festa, necessito pair tot el que ha passat!

Començaré pel principi. Dilluns a la nit, a les deu, havíem quedat amb els meus companys a la comarca "Tema 3. Equacions, inequacions i sistemes", ja que era on la nostra acció podia tenir més ressò. Les barres de valor absolut van arribar una mica tard, però les vam perdonar perquè venien de més lluny. A més, no podíem començar la missió creant males vibracions...

Un cop tots reunits vam posar fil a l'agulla. Vam començar a modificar les diferents equacions per evitar que tinguessin solució. Una de les nostres primeres víctimes va ser la igualtat $2x = 15/x$ que va esdevenir $0 = 15/x$ quan el senyor 0 es va multiplicar amb el seu primer membre. O també l'equació $24 = 2x^2$, que es va transformar en $24^x = 0$ quan jo em vaig col·locar d'exponent de 24 i el senyor 0 es va multiplicar amb el segon membre. O la $x = -5 + 3$ que la vam convertir en $|x| = -5 + 3$ gràcies a la intervenció de les barres de valor absolut.

Vam veure que la nostra operació començava a funcionar, ja que cap de les equacions modificades es podia resoldre, i per aquest motiu vam continuar capgirant totes les

igualtats algebraiques que vam poder. Ens ho vam passar tan bé... no us ho podeu ni imaginar!

Ara bé, el millor va ser el rebombori que hi va haver el dimarts al matí quan les equacions van adonar-se que no tenien solució. El senyor 1, el president del país, es va posar furiós, i va començar a buscar el culpable de tot aquell merder com un històric.

A mi, si us he de dir la veritat, el senyor 1 no em cau bé. Va ser votat per la majoria de població de "Matemàtiques 4t d'ESO" perquè diuen que és un número molt autèntic, ja que quan és la base d'una potència o està a l'interior d'una arrel quadrada es manté ferm i no canvia de valor, però també perquè és un número molt honest, perquè sempre que multiplica o divideix una altra xifra la deixa ser ella mateixa, no li pren el protagonisme. Jo, en canvi, no m'entenc amb el número 1. Sempre que ell i jo som factors d'una potència em deixa sola, no em dona la mà, diu que no vol i que no fa falta. Per aquest motiu tinc un cert recel envers ell, i que sigui el president no m'agrada...

Però tornem al que us deia, (que me'n vaig per les rames)... Resulta que el president estava buscant els culpables, i després d'investigar una mica va ordenar que ens detinguessin al senyor 0, a les barres de valor absolut, i a mi, evidentment. Les pistes que mostraven que tot aquell aldarull l'havíem creat nosaltres eren bastant òbvies... Tot i això, va manar a alguns dels nombres fraccionaris que formaven part del cos judicial que comprovessin les probabilitats que nosaltres fóssim els autors del "crim". I, clarament, els resultats van ser tan elevats que vam ser declarats culpables...

En aquell moment, si us he de ser sincera, tot plegat em va deixar de fer gràcia i em vaig témer el pitjor... Però, bé, el càstig tampoc va ser res de l'altre món. Simplement, ens van obligar a seguir fent la nostra funció dins el país, en el meu cas, fer de substituta, i a passar les nits i els dies festius tancats dins d'un triangle, ja que, com sabeu, és la forma geomètrica més resistent, i, per tant, la més segura per evitar futures revoltes.

Ara bé, el que no s'esperava de cap manera el president, (vaja, jo tampoc), és que durant aquella nit de dimarts a dimecres, seria la lletra Y, qui, seguint el meu exemple, es revoltaria contra la feina que el govern li imposava.

Consegüentment, aquella mateixa tarda, és a dir, la tarda de dimecres, tant la lletra Y com jo vam ser citades a una reunió amb el senyor 1. Jo estava molt nerviosa pel que pogués passar en aquella convocatòria, no sabia què esperar-me... Tot i això, les coses van anar molt bé... Vam estar dialogant fins que es va fer fosc, i finalment vam arribar a un acord. Vam pactar que tant la Y com jo, hauríem de seguir treballant com a substitutes. A més, però, també vam decidir que hi hauria certes igualtats algebraiques on podríem tenir un paper propi, ja que cap nombre, ni racional, ni irracional, ni de cap mena, ens podria prendre el lloc. És a dir, que a partir d'aquell moment el govern permetria l'existència d'algunes expressions algebraiques sense solució!

I fins aquí tota la meva història d'aquella època que recordo amb tanta estima, l'època de la meva revolució, la revolució X. I, si mai us heu plantejat perquè algunes de les equacions del vostre quadern de matemàtiques no tenen solució, ja sabeu la resposta!
;)